

HỒI 103

Số Một Huyền Bí

Lỗ Diệu Tử chậm rãi nói: “Trước khi ta chết, con có thể đến đây vào mỗi tối không?”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Chỉ cần con còn ở đây, mỗi tối nhất định sẽ đến đây nói chuyện với người!”.

Lỗ Diệu Tử nói: “Nếu đổi lại là Khấu Trọng, nhất định sẽ muốn học đủ thứ tuyệt nghệ của ta, chỉ có con mới vô dục vô cầu, tùy ngộ nhi an. Nếu là ba mươi năm trước, ta sẽ chọn lấy Khấu Trọng mà bỏ qua con, nhưng hôm nay lại là chuyện khác, con mới là chọn lựa tốt nhất của ta.”

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Đối với các sở học của tiền sinh, con hoàn toàn không phải là người trong nghề, chỉ sợ trong thời gian ngắn khó mà học được thứ gì, e rằng sẽ phụ kỳ vọng của người”.

Lỗ Diệu Tử mỉm cười nói: “Được được mất mất, cả ta lẫn con đều không cần phải lưu tâm làm gì, cứ coi như đến đây nói chuyện phiếm cũng được. Nếu không phải gặp được con, ta cũng chưa chắc đã có ý đem những điều mà mình lĩnh ngộ được trong ba mươi năm qua truyền lại cho người khác đâu”.

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: “Nếu Khấu Trọng hỏi con đã học được gì từ tiền sinh, con sẽ không thể không nói ra”.

Lỗ Diệu Tử cười cười nói: “Con rất thẳng thắn, có điều thứ ta truyền cho con là Tự Nhiên Chi Đạo, chỉ thích hợp với những người có thái độ đạm bạc như con thôi, Khấu Trọng tuyệt đối không có hứng thú đâu, nói cho nó biết thì có sao?”.

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi nói: “Vậy thì tốt rồi. Con còn tưởng tiền sinh muốn dạy con chế tạo các thứ cơ quan gì đó nữa chứ?”.

Lỗ Diệu Tử bật cười, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, cơ hồ như đang suy nghĩ xem nên truyền dạy những gì mình biết cho cao thủ thanh niên có thiên tư trác việt này đang ngồi trước mắt này.

oOo

Khấu Trọng tung mình bay lên nóc một tòa lầu chuông trong phủ của trường chủ, chỉ thấy gần xa mái ngói nối tiếp nhau liên tiếp, đèn đuốc sáng ngời, tỳ bộc và cận vệ không ngừng đi lại trong các hành lang bên dưới.

Gã y theo phương pháp Trần lão mưu đã dạy, nhanh chóng phán đoán ra chỗ nào là nhà chính, đâu là khách xá dùng cho khách nhân, chỉ cần điều tra thêm một chút là nhất định có thể tìm được chỗ nghỉ của Lý Tú Ninh đêm nay.

Gã bất giác thở dài một tiếng. Nàng đã ước định sáng mai sẽ đến gặp gã nói chuyện, vậy mà đêm nay gã vẫn tự đi gặp nàng, không phải là làm chuyện thừa thãi hay sao? Có điều chỉ trong chớp mắt, lý trí của gã đã bị ngọn lửa khát vọng trong tim che mờ, đang định tung mình nhảy xuống một dãy nhà thì chợt thấy trên nóc nhà phía xa xa có bóng người xẹt qua. Khấu Trọng vừa ngạc nhiên vừa tò mò, tạm thời đặt chuyện Lý Tú Ninh sang một bên, phóng vút người đuổi theo.

oOo

Lỗ Diệu Tử chậm chậm đứng dậy, bước tới cửa sổ, nhìn về phía vách đá đối diện, trầm ngâm nói: "Giữa trời và đất, vạn vật đều có số của mình, chúng biến đổi không ngừng, nhưng vạn biến cũng không rời xa căn nguyên, số từ một bắt đầu, cũng kết thúc bằng một".

Từ Tử Lãng ngạc nhiên thốt lên: "Số từ một bắt đầu, đạo lý này rất đơn giản dễ hiểu. Nhưng tại sao lại kết thúc bằng một, điều này thật khiến người ta nghĩ mãi cũng không hiểu nổi".

Lỗ Diệu Tử quay người lại, mỉm cười nói: "Vừa rồi ta không phải đã nói qua hay sao, sau ba mươi năm nghiên cứu ta đã có một phát hiện không ngờ, đó chính là đáp án cho câu hỏi của con đó".

Từ Tử Lãng cười khố nói: "Tiền sinh làm con cồn cào cả ruột gan rồi, có thể nói ra được chưa ạ?".

Lỗ Diệu Tử vui vẻ nói: “Ta chỉ muốn con có ấn tượng sâu sắc hơn nên mới cố ý dùng chút thủ đoạn mà thôi”.

Lão trầm ngâm một hồi, rồi từ từ nói: “Đại diện chi số ngũ thập. Kỳ dụng tứ thập hữu cửu. Đây là hai câu trong Hệ Tử trong Kinh Dịch, các nhà thuật tướng trước giờ luôn cho rằng hai câu này dạy người ta cách bói toán bằng cổ thi, số Đại Diện là năm mươi, nhưng theo phép diễn số, phải trừ đi một nên chỉ dùng bốn mươi chín cộng, nhưng họ đâu có biết tất cả thiên địa chi lý đều nằm cả trong hai câu này chứ?”

Tiếp đó lại hỏi: “Con đã đọc qua Kinh Dịch chưa?”.

Từ Tử Lãng đỏ mặt, lắc đầu biểu thị chưa từng xem qua.

Lỗ Diệu Tử thở dài một tiếng: “Cổ thánh tiên hiền mỗi lần nhắc đến chuyện liên quan tới thuật số, đều ngại chuyện tiết lộ thiên cơ, thế nên cứ đầu đầu hử đuôi. Bởi vì câu tiếp theo của hai câu này là “phân nhi vị nhị dĩ tượng lưỡng” chính là cách khởi quẻ, khiến cho người ta hiểu lầm mà đi vào đường rẽ, không biết rằng hai câu trên có ẩn tàng huyền cơ thâm ảo, mới thực sự là ý nghĩa sâu xa nhất của số thuật”.

Từ Tử Lãng mới lần đầu tiên nghe tới Kinh Dịch nhưng đã hứng thú vô cùng: “Hai câu này nghe rất hay, nhưng không biết là bao hàm bí mật gì của thiên địa vậy?”.

Lỗ Diệu Tử thần nhiên nói: “Năm mươi là con số viên mãn, khi đếm tới năm mươi, thiên hạ vạn vật đều đã có vị trí của mình, không còn động tác gì nữa, nhưng nếu đếm thiếu một số, thành bốn mươi chín, thì sẽ có một vị trí thừa, bốn mươi chín số còn lại sẽ lưu chuyển biến hoá, thiên biến vạn dụng, vô cùng vô tận”.

Từ Tử Lãng vỗ bàn khen tuyệt: “Giải thích này quả thật vô cùng đặc sắc, tinh diệu tuyệt luân”.

Lỗ Diệu Tử ngạc nhiên nói: “Con hiểu những gì ta nói sao?”.

Từ Tử Lãng không hiểu hỏi: “Có gì khó hiểu đâu chứ, giống như là năm mươi người ngồi trên năm mươi chiếc ghế vậy, giả như quy định không cho hoán vị, lại không cho đi ra, tự nhiên sẽ không có thay đổi hay biến hoá. Nhưng nếu như thiếu đi một người, một chiếc ghế bỏ trống, lúc ấy tự nhiên sẽ có rất nhiều thay đổi rồi”.

Lỗ Diệu Tử ngẩn người tròn mắt nhìn gã hồi lâu, thở dài nói: “Thiên tư của con chỉ e đương kim thế gian này khó tìm được người thứ hai bì nổi. Thứ vừa rồi con lĩnh ngộ được chính là tinh hoa của thuật số đó. Cái gọi là độn giáp, chính là độn cái số “một” này, những

thứ Hà Đồ Lạc Thư nói đều không ngoài tiên hậu thiên bát quái, từ tiên thiên đến hậu thiên, thiên địa dị lập, xoay chuyển càn khôn... tất cả mới chỉ là khởi đầu của biến hóa mà thôi". Lão ngưng lại một chút rồi ngửa mặt nói tiếp: "Trong thiên hạ này, bất luận là cảnh giới tối cao của thứ học vấn nào, từ võ công cho đến nhân sinh cũng đều nằm ở chỗ làm thế nào để tìm ra cái số một bị mất đi đó, có được số một này, thì có thể quay lại cảnh giới trọn vẹn như lúc thiên địa còn chưa phân chia. Đây chính là phát hiện bất ngờ của ba mươi năm khổ tu của ta đó!".

Từ Tử Lăng toàn thân run lên, đôi mắt hồ xạ ra những tia điện trước nay chưa từng thấy. Trong sát na đó, gã đã nắm được một thứ huyền bí trong những thứ huyền bí, đạo lý chí cao vô thượng, bí mật của thiên địa.

oOo

Khấu Trọng nâng vận tốc của mình lên tới cực hạn. Luồng chân khí lạnh giá trong cơ thể gã chuyển động giữa các kinh mạch theo đường xoắn ốc với tốc độ kinh người, khiến cho gã dù đang ở trên không cũng có thể làm ra những động tác linh hoạt như loài cá đang bơi lội trong nước, so với trước đây đúng là không thể so sánh. Chân gã đạp lên một mái ngói, nhanh nhẹn trượt xuống dưới sân, xuyên qua một cửa hình tròn đi vào hoa viên bên cạnh, rồi đột nhiên lách người vào sau một gốc cây né khỏi tầm nhìn của một bộc phụ đang đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, lảng không nhảy vọt qua tường bao, nhún chân lao vút lên một nóc nhà khác, rồi lại bật người bay lên một cành cây mọc chìa ngang ra, mượn lực đàn hồi hạ thân xuống một nóc nhà khác nữa, vừa hay bắt kịp bóng đèn đang từ dưới đất bay vọt qua tường bao của nội bảo.

Khấu Trọng giật mình kinh hãi, nhưng chỉ trong nháy mắt đã tỉnh ngộ, biết rằng đối phương nhất định có sự trợ lực của dây và móc câu, bằng không ngoại trừ hạng cao thủ tuyệt đỉnh như Ninh Đạo Kỳ hay Tất Huyền, còn ai có thể chỉ nhún người một cái đã vượt qua bức tường cao tới mười lăm trượng được chứ?".

Người này rốt cuộc là ai?

Khấu Trọng điểm chân lên một cành cây bên cạnh tường, vận khinh công toàn lực phóng đi giống như một con cá lao vút khỏi mặt nước, nhằm hướng bờ tường bay tới. Mắt thấy còn hơn một trượng nữa mới tới bờ tường thì đã bay đã hết, Khấu Trọng đang thầm kêu

khổ thì chợt phát hiện chân khí băng hàn trong cơ thể vẫn không ngừng xoáy tròn, liên tục tái sinh, dư lực vẫn chưa cạn kiệt. Gã cả mừng vội vàng đề khí, bay vút lên, nhẹ nhàng hạ thân xuống bờ tường. Do địa thế hiểm yếu, nên phòng thủ của Phi Mã Mục Trường chủ yếu tập trung ở bên ngoài, bởi vậy việc canh phòng bên trong nội bảo này cũng không được coi trọng, chỉ cần biết tránh mấy căn lầu canh và thân pháp nhất lưu là có thể ra vào tự nhiên như chốn không người.

Khấu Trọng đã quen với việc ẩn nấp chạy trốn, sau khi vượt tường lập tức nằm phục xuống, thò đầu ra ngoài quan sát. Những căn nhà dưới thành kéo dài kéo dài ra tận sát tường thành bên ngoài mới dừng lại. Ngoài nữa chính là mục trường rộng lớn, lều cỏ khắp nơi, thi thoảng lại vang lên tiếng dê ngựa kêu đêm. Bóng đen kia biến mất trong một trang viện nhỏ, sau đó thì không thấy xuất hiện nữa. Khấu Trọng thầm thở dài, quyết định bỏ cơ hội gặp gỡ riêng Lý Tú Ninh ngàn năm khó gặp này. Gã tung mình nhảy xuống, lao vút tới chỗ bóng đen biến mất.

oOo

Giương mặt Lỗ Diệu Tử như sáng bừng lên một thứ ánh sáng thần thánh, nhấn giọng nói từng chữ một: "Số một bị mất này không ngừng chu du trong thiên địa, lưu chuyển không dừng, cùng lúc tồn tại bên trong vạn vật, cái Lão Tử gọi là Đạo, Thích Ca gọi là Phật, chính là sự giác ngộ này, thiên biến vạn dụng, tất cả đều ở trong đó".

Từ Tử Lăng vỗ bàn thở dài nói: "Đây quả thực là tâm pháp lợi hại nhất của võ đạo, cũng giống như sinh tử quyết đấu vậy, số một ẩn giấu này cũng tùy theo chiều thức mà lưu chuyển không ngừng, chỉ cần nắm vững được nó, tự nhiên có thể quyết định được sinh tử của đối phương".

Lần này thì đến lượt Lỗ Diệu Tử tỏ ra hoang mang, chau mày nói: "Ta thật không nghĩ ra đạo lý này và võ công có quan hệ thế nào".

Từ Tử Lăng nói như một lẽ hết sức tự nhiên: "Đối với bản thân kẻ quyết đấu mà nói, khí phát là ở khiếu, mà chỗ căn bản nhất của khí phát chính là Sinh Tử khiếu, nếu khiếu này bị phá thì dù là Ninh Đạo Kỳ, Tất Huyền đi chăng nữa cũng chết chắc chứ chẳng nghi. Khi chân khí lưu chuyển khắp toàn thân, khiếu này cũng không ngừng chuyển dịch, giống như là

số một kia không ngừng lưu chuyển biến hóa giữa thiên địa vậy, vậy nên địch nhân mới không thể nắm được và phá giải”.

Lỗ Diệu Tử ngạc nhiên trừng mắt nhìn gã, thở dài nói: “Tâm pháp này của con trước giờ chưa từng được ký tải trong kinh điển võ học nào, càng chưa từng có người nào nhắc đến. Hà! Ta thường tự phụ mình thông minh hơn người, chỉ vì sở học quá bác tạp, không thể chuyên tâm nghiên cứu võ đạo, thành tựu mới không thể vượt qua Ninh Đạo Kỳ, nào ngờ hôm nay gặp được con mới thực sự hiểu ra cái gì gọi là tuyệt thế thiên tài trong võ học”.

Từ Tử Lăng ngại ngùng nói: “Con chỉ thuận miệng nói bừa, có điều đạo lý này rất hứng thú, con nhất định phải cùng Khấu Trọng nghiên cứu kỹ thêm, tiền sinh xin đừng để ý”.

Lỗ Diệu Tử ngây người ra hồi lâu mới nói: “Ta làm sao lại để ý chứ? Vừa rồi cơ hồ như con còn chưa nói hết, có thể nói tiếp ta nghe được không?”.

Từ Tử Lăng hưng phấn nói tiếp: “Vừa rồi chỉ là luận theo khí khiếu trên thân thể người, nếu luận về chiều thức, mỗi chiều đều có chỗ mạnh nhất và yếu nhất, cũng tùy theo chiều thức biến hóa lưu chuyển không ngừng, nếu như có thể tránh cường kích nhược thì đây mới chính là thủ pháp chế địch lợi hại nhất”.

Lỗ Diệu Tử chau mày nói: “Phương pháp này đối phó với cao thủ tầm thường thì còn có công hiệu, nhưng nếu gặp phải Ninh Đạo Kỳ, Chúc Ngọc Nghiên thì đảm bảo tuyệt đối không có nhược điểm cho con tìm đâu”.

Từ Tử Lăng lại không cho là vậy: “Bọn họ không phải là không có điểm yếu, chỉ là điểm yếu ấy và điểm mạnh nhất của họ đã hợp nhất làm một, khiến người ta không thể nào tìm được mà thôi. Giả như có thể biết trước được một bước biến hoá, từ đó đánh vào chỗ hư không trước đó thì cũng có thể bức họ lộ ra nhược điểm. Trời! Cuối cùng con cũng hiểu ra cái gì gọi là Dịch Kiếm Chi Thuật rồi, cũng giống như là đánh cờ vậy, mỗi một nước đều ép cho đối phương phải ứng phó, không thể không lộ ra sơ hở”.

Lỗ Diệu Tử nghe mà tròn mắt há hốc miệng ngạc nhiên, một hồi lâu sau mới khôi phục lại tinh thần, lộ ra thần tình như đang tự chế giễu mình, lẩm bẩm nói: “Bây giờ con còn nắm rõ tinh yếu của đạo lý này hơn cả ta nữa, giờ thì ta có thể đem hết cách vận dụng đạo lý huyền diệu này vào trong viên lâm, kiến trúc và cơ quan rồi”.

oOo

Khấu Trọng lướt qua hậu viện của trang viện, xuyên qua một đạo hành lang dài, khi đến giếng trời nối liền hai gian nhà trước sau thì nhún chân vọt lên khỏi mặt đất, dịch người nấp vào chỗ tối bên dưới cánh cửa nhà Tây, đang định thò đầu lên quan sát thì người trong phòng đã “A!” lên một tiếng.

Khấu Trọng cả kinh thất sắc, người này không ngờ lại cao minh tới độ có thể phát giác được gã đã tới, có thể khẳng định võ công của y tuyệt đối cao hơn hắc y dạ hành nhân mà gã vừa theo dõi tới đây, nào dám lơ là, vội bay vọt vào nấp sau bụi cây gần đó.

Tiếng gió nổi lên, một thanh y đại hán phóng vút ra từ cửa sổ, ánh mắt sáng rực như hai ngọn đuốc đảo khắp một vòng, sau đó nhún chân bay lên nóc nhà. Hắc y nhân vừa rồi cũng bay ra ngoài từ cửa sổ bên kia, đảo một vòng đến trước cửa sổ phía Tây, kêu lên lạnh lót: “Không có người nào! Chắc là nghe lầm rồi!”.

Y dùng khăn đen che kín mặt, chỉ để lộ mắt và mũi. Khấu Trọng nằm trong bóng tối thắm nhủ thì ra là một bà nương, nhưng cũng khẳng định gã chưa từng nghe qua thanh âm đó bao giờ. Đại hán nhảy xuống bên cạnh hắc y nữ nhân, vòng tay qua eo, cười cười nói: “Có thể là con chuột chạy qua thôi! Nhưng dù sao thì cẩn thận vẫn hơn mà”.

Khấu Trọng thầm mắng: “Có cha người mới là chuột thì có!”, đoạn nheo mắt nhìn về phía đại hán kia. Người này tuổi chừng hai bốn, hai lăm, thân hình không cao, nhưng vai rộng, lưng thẳng, tuy không thể coi là tuấn tú, nhưng lại rất có khí khái của bậc nam tử hán. Y vừa cười cười nói với nữ tử kia, nhưng trên mặt lại không hề có chút tiểu ý, thần sắc nghiêm lạnh, chẳng chút biểu tình, hai con mắt không ngừng đảo đi đảo lại ngấm quan sát những chỗ tối, có điều không ngờ lại bỏ qua ra bụi cỏ rậm rạp cách y không đầy mười bước.

Nữ tử nũng nịu nói: “Người ta làm sao không dám cẩn thận chứ? Không sợ bị huynh ngươi trừng phạt như đêm hôm trước sao?”.

Nam tử cười lên một tràng dâm đãng, cánh tay ôm eo dịch dần xuống hông ả: “Thời gian không còn sớm nữa, lão già đó đi dự yến xong là sẽ về nhà, ta cũng phải đi làm báo cáo, lần này nếu như thành sự, đảm bảo nàng cả đời hưởng không hết vinh hoa phú quý”.

Khấu Trọng thầm kêu đáng tiếc, không có cơ hội nghe trộm âm mưu của hai kẻ này.

Nữ tử kia tỏ vẻ không vui nói: “Lão quỷ còn phải xử lý rất nhiều chuyện, làm sao về sớm vậy được, thời gian còn nhiều mà”.

Thanh âm ngữ điệu của thị đầy vẻ ám thị, cả Khấu Trọng đang nghe trộm cũng cảm thấy bị khiêu khích, không khỏi thầm cầu mong ông trời sai khiến cho nam nhân này giữ thị ở lại, như vậy là gã có thể biết thêm một chút bí mật rồi.

Chẳng ngờ đại hán kia chẳng hề động tâm, hai hàng lông mày khẽ nhướng lên, rồi lập tức trở lại vẻ lạnh lùng vô tình, cười khục khục nói: "Sau này ta mới chinh trị yêu nữ nàg! Mau về đi!".

Nữ tử giận dữ nói: "Huynh đúng là có tim bằng sắt mà, đã bắt người ta phải hầu hạ lão quỷ đó làm cho người ta đêm đêm đều không ngủ được, hiếm hoi lắm mới có cơ hội thì lại không chịu an ủi người ta. Hà! Nhưng nô gia yêu nhất lại chính là cái hào tình khí khái này của huynh. Thôi, ta đi đây!".

Hai người hôn nhau một cái rồi chia làm hai hướng phóng đi. Khấu Trọng không hề do dự, tung mình đuổi theo nam nhân. Chỉ cần nghe lại giọng nói của đàm phụ kia, nhất định gã có thể nhận ra thị là ai, hiện giờ chuyện mà gã cảm thấy hiếu kỳ nhất chính là kẻ này làm sao khắc phục được địa thế hiểm yếu của mục trường mà trở ra bên ngoài được? Huống hồ lúc này gã đang ngứa tay muốn được đánh một trận vô cùng.

oOo

Lỗ Diệu Tử vui vẻ nói: "Viên lâm chi đạo, thực ra chính là tự nhiên chi đạo, tất cả đều nằm trong số một đó, phải dựa theo thể mà bài trí cảnh vật, như là họa long điểm nhãn vậy, hiểu rõ đạo lý này, những thứ khác tự nhiên sẽ thông, vừa có thể tu tâm dưỡng tính, lại có thể khởi phát thiên cơ tuyệt đối không thể xem là thứ vụn vặt được".

Thấy Từ Tử Lăng không ngừng gật đầu, lão ngạc nhiên hỏi: "Tại sao những ý niệm mù mờ khó hiểu như vậy mà con nghe có vẻ rất tâm đắc thế?".

Từ Tử Lăng thần nhiên nói: "Từ khi đặt chân vào nội bảo, trong lòng con đã có cảm giác giống như tiền sinh vừa nói, chỉ là không thể nào dùng từ ngữ mà hình dung một cách thấu đáo như người thôi, thế nên tự nhiên là càng nghe càng cảm thấy thống khoái".

Lỗ Diệu Tử ngây người ra một lúc, vừa mừng rỡ lại vừa buồn bã nói: "Ta thật muốn tìm thứ gì để con nghe không hiểu quá! Kỳ thực ta phải vui mới đúng, giống như Bá Nha gặp

phải Tử Kỳ là kẻ tri âm, bằng không thì đàn gãy tai trâu, chỉ sợ ta sẽ tức tới giảm mất mấy ngày dương thọ mất”.

Lỗ Diệu Tử hít sâu vào một hơi rồi nói tiếp: “Viên lâm tuy thiên biến vạn hoá, nhưng chủ yếu chỉ có chín điểm, chính là không gian, sáng tối, phân cách, lót nền, lập tượng, sắc tướng, khí hậu, mùi hương, quả cung, con đã nhớ chưa?”.

Từ Tử Lăng đọc lại một lượt, một chữ cũng không sai. Lỗ Diệu Tử lại hỏi: “Có hiểu không?”.

Từ Tử Lăng gãi đầu nói: “Tiền sinh giải thích rõ như vậy, nào có chỗ nào khó hiểu đâu? Huống hồ chín điểm này ngoại trừ hai điểm cuối cùng con nhất thời chưa nghĩ ra làm sao ứng dụng vào võ công, còn đâu toàn bộ đều có chỗ sử dụng. Tới giờ thì con mới hiểu tại sao tiền sinh nói mọi thứ khi tới cảnh giới tối cao thì đều tương thông với nhau hết”.

Lỗ Diệu Tử cười khở nói: “Ta có giải thích gì sao? Dù có đánh chết ta cũng không tin chỉ bằng mấy câu nói đó mà con hiểu được yếu lĩnh ta phải mất bao công sức mới nghiên cứu ra được, con thử diễn giải yếu quyết thứ nhất xem nào”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Có phải con nên cố ý nói sai hay không?”.

Lỗ Diệu Tử ngửa mặt cười lên sảng khoái, vỗ mạnh vào vai gã, vui vẻ nói: “Ba mươi năm nay ta chưa từng được thống khoái vui vẻ như đêm nay, nói không chừng có thể kéo dài thêm vài ngày tuổi thọ ấy chứ. Con nói đi, Lỗ Diệu Tử này đâu phải kẻ bụng dạ hẹp hòi như vậy chứ”.

Từ Tử Lăng nói: “Không gian là thứ có ở khắp mọi nơi, ví như hai người đối đầu với nhau, không gian sẽ liên tục biến hoá, ai hiểu được cách nắm lấy không gian, kẻ ấy sẽ nắm được phần thắng nhiều hơn. Viên lâm cũng vậy, có không gian mang tính ám thị, ví như sau tường cao sẽ có các trạch viện, có không gian sâu xa, giống như vách đá sau nhà này vậy. Ngoài ra còn có không gian xa gần, không gian cao thấp, trong nhỏ thấy lớn, trong lớn thấy nhỏ... con nói có sai không?”.

Lỗ Diệu Tử trầm ngâm: “Vậy còn sáng tối thì sao?”.

Từ Tử Lăng đáp: “Thực tế đây là vấn đề về phương hướng, hướng dương hay ngược lại, cảnh vật sẽ đổi khác hoàn toàn. Giống như tiểu lâu này của tiền sinh, phía Tây có một khu rừng vừa cao vừa rậm, có thể hóa chuyển ánh dương quang chói gắt thành ánh sáng xanh mát. Hoặc giả như khi ánh sáng mặt trời, mặt trăng chiếu xuống, tường di hoa ảnh, bóng cây

che cửa sổ, che mái đình... tất cả chỉ là sự vận dụng của sáng tối nhưng đã có thể sinh ra ý cảnh vô cùng”.

Lỗ Diệu Tử không để gã suy nghĩ, nhảy luôn tới yếu quyết thứ năm. Từ Tử Lăng ung dung đáp: “Đây cũng như là họa long điểm nhãn vậy, chính là ở những chỗ quan trọng của viên lâm như là đình viện, giếng trời, nguyệt đài, cửa ra vào bố trí cây leo, cây cổ thụ, lan can, hàng rào hoặc tiểu đình, giả sơn, hồ cá, cầu nhỏ... để điểm xuyết thành cảnh tượng, khiến người ta có trọng tâm thưởng thức mỹ cảnh”.

Lỗ Diệu Tử vỗ bàn thở dài: “Tiểu tử này thật... thôi hôm nay coi như miễn khoá, mau rút đi cho ta. Ngày mai lại tới đây!”.

- o O o -